

PŘEHLED BOHOSLUŽEB V ZÁŘÍ 2019

1. 9. (19. 8.)	Neděle	11. NEDĚLE PO SV. PADESÁTNICI (HLAS 2.) Sv. muč. Ondřeje Stratelata a s ním 2593 umučených vojáků <i>Po sv. liturgii bude pobožnost před začátkem školního roku</i>	Jitřní – 7.00 Sv. liturgie – 9.00 Večerní – 19.00
4. 9. (22. 8.)	Středa	Sv. novomučedníka Gorazda, biskupa českého a moravskoslezského	Akathist – 19.00
7. 9. (25. 8.)	Sobota	Přenesení ostatků svatého apoštola Bartoloměje; svatého apoštola Tita ze Sedmdesáti	Sv. liturgie – 7.30 Večerní – 19.00
8. 9. (26. 8.)	Neděle	12. NEDĚLE PO PADESÁTNICI (HLAS 3.) Sv. muč. Adriana a Natálie a s nimi 23 umučených Památka ikony Přesvaté Bohorodice Vladimírské	Jitřní – 7.00 Sv. liturgie – 9.00 Večerní – 19.00
10. 9. (28. 8.)	Úterý	Ctih. Mojžíše Mouřenína Nalezení ostatků ctih. Joba Počájevského, Divotvůrce	Večerní – 19.00
11. 9. (29. 8.)	Středa	Stětí hlavy sv. Jana Křtitele (postní den – přísný půst)	Jitřní – 7.00 Sv. liturgie – 9.00 Večerní – 19.00
14. 9. (1. 9.)	Sobota	Církevní nový rok Ctih. Simeona Sloupníka a jeho matky Marty	Sv. liturgie – 7.30 Večerní – 19.00
15. 9. (2. 9.)	Neděle	13. NEDĚLE PO SV. PADESÁTNICI (HLAS 4.) Sv. muč. Mamanta a jeho otce Theodota a matky Rufíny	Jitřní – 7.00 Sv. liturgie – 9.00 Večerní – 19.00
19. 9. (6. 9.)	Čtvrtek	Zázrak sv. archanděla Michaela v Chónách	Akathist – 19.00
20. 9. (7. 9.)	Pátek	Před svátkem Narození Přesvaté Bohorodice; muč. Sozonta	Večerní – 19.00
21. 9. (8. 9.)	Sobota	SVÁTEK NAROZENÍ PŘESVATÉ BOHORODICE Sobota před Povýšením sv. Kříže	Jitřní – 7.00 Sv. liturgie – 9.00 Večerní – 19.00
22. 9. (9. 9.)	Neděle	14. NEDĚLE PO SV. PADESÁTNICI (HLAS 5.) PŘED POVÝŠENÍM SV. KŘÍŽE Sv. Jáchyma a Anny, rodičů Přesvaté Bohorodice	Jitřní – 7.00 Sv. liturgie – 9.00 Večerní – 19.00
26. 9. (13. 9.)	Čtvrtek	Památka obnovení chrámu Vzkříšení v Jeruzalémě (335)	Večerní – 19.00
27. 9. (14. 9.)	Pátek	SVÁTEK POVÝŠENÍ SVATÉHO KŘÍŽE (postní den – přísný půst) Zesnutí sv. Jana Zlatoústého	Jitřní – 7.00 Sv. liturgie – 9.00 Večerní – 19.00
28. 9. (15. 9.)	Sobota	Sobota po Povýšení sv. Kříže Sv. muč. Nikity	Sv. liturgie – 7.30 Večerní – 19.00
29. 9. (16. 9.)	Neděle	14. NEDĚLE PO SV. PADESÁTNICI (HLAS 5.) PO POVÝŠENÍ SV. KŘÍŽE Sv. mučednice Ludmily, kněžny české; Ctih. Prokopa Sázavského	Jitřní – 7.00 Sv. liturgie – 9.00 Večerní – 19.00

Program bohoslužeb najdete také na internetové stránce:

WWW.PRAVOSLAVBRNO.CZ

Každodenní duchovní pokrm

Znovu chci říci to, co jsem říkal už kdysi dříve: že je třeba se dívat na onu vyšší stranu všeho, ne na tu nižší, vzhůru, a ne dolů, vrhat pohled ke Království nebeskému, a nikoli k podrobnostem světského života. Přesněji řečeno, ony podrobnosti světského života musí stát v pozadí a ono směřování k nebi musí být naplněno horlivostí, rozhodností a vytrvalostí (stálostí). Vytrvalost, to je hodnota, která je dosahována určitým způsobem duchovního života, který je založen na duchovní stravě – tj. moudrosti svatých Otců, tedy nikoli na tradici pro tradici. Jinými slovy, ona vytrvalost v duchovním životě musí být založena na osvojení si toho, co nám předkládá Bohem daná moudrost svatých Otců v jejich dílech. Z druhé strany je tato vytrvalost dosahována a tvořena s pomocí modlitby. Všechny základní modlitby byly pro nás zachovány v bohoslužebných textech. Samozřejmě, že na různých místech a v rozdílných podmínkách jsou modlitby konány více či méně s ohledem na dané možnosti a sílu.

Tato vytrvalost v sobě zahrnuje pravidelné čtení duchovní literatury, například v době trapézy (tj. společného oběda v monastýru), protože je nám třeba neustálé vakcinace proti duchu doby. Musíme neustále přijímat tento duchovní pokrm, který je nám předkládán v církevních bohoslužbách a čteních k tomu, abychom bojovali proti duchu světa, který na nás neustále vyvíjí tlak a který se stará o to, aby si nás podrobil. Jestliže, třeba jen na jeden den, přerušíme onen příjem slov Písma svatého a svatých Otců, tak to znamená, že svět začíná v našem nitru převládat. Jestliže takto prožijeme jeden den, svět do nás začne pronikat, jestliže dva dny, tak nás zachvátí ještě více. Zanedlouho na to zjistíme, že více a více začínáme přemýšlet světským způsobem, a čím více začneme takto přemýšlet, tím více ztrácíme duchovní rozum.

Tento každodenní příjem duchovní potravy se jeví být vnější stránkou věci, a tou vnitřní je pak duchovní život. Duchovní život neznamena přebývání ve výšinách, v oblacích, v činění Ježíšovy modlitby a s tím spojenými technikami, metodou a dýcháním. Duchovní život spočívá v otevření zákonů duchovního života pro nás v takovém pohledu na něj, v jakém jsou tyto zákony a zákonitosti k upotřebení pro daného člověka v jeho konkrétní situaci a v jeho konkrétních podmínkách. To se vytváří roky cestou soustředěného, vnímavého a citlivého čtení svatých Otců spolu se zápisníkem, do kterého si zapisujeme ty citáty z nich, které se nám zdají být jako nejvíce pro nás důležité; učíme se je, určujeme a zjišťujeme, v jaké míře se k nám hodí, a v případě nutnosti hledáme paralelní místa u druhých svatých Otců, které pak porovnáváme a snažíme se do nich proniknout, a hlouběji tak postihnout jejich smysl.

Jestliže budete chtít najít již hotovou, již připravenou a podrobnou odpověď na kteroukoli otázku, a s tímto cílem začnete studovat svaté Otce, tak váš záměr bude předurčen k nezdaru. Pravda, je několik ukazatelů k dílům svatých Otců, ale to není cesta ke vstupu do duchovního života. Vy musíte vstoupit na tuto cestu pomalu, po troškách, tím, že budete přijímat učení svatých Otců v té míře, v níž je můžete přijmout, zatímco se budete k těmto textům po nějakém čase zase vracet a chápat tak jejich smysl hlouběji, až nakonec naleznete ono jasné pochopení, v jaké míře jsou zákony duchovního života uplatnitelné pro vás osobně. Jestliže budete takto postupovat, tak při čtení toho stejného svatého Otce budete nacházet vždy vše nové a nové. Budete pronikat do jeho učení hlouběji a hlouběji.

Zachování si horlivosti

Ten, kdo má toto vše na mysli a neustále přijímá duchovní pokrm, ten neřekne, že současná situace v Církvi se jeví beznadějnou a že se už nedá nic dělat. Ve skutečnosti cesty pro duchovní činy v naší době mohou být k našemu překvapení neobyčejné a neočekávané. Co ale z této naší aktivity vzejde, to nevíme. Je mnoho možností. Je třeba se naučit očekávat neočekávané, být připraven na takovou cestu, která se v mnohém liší od toho, co mohlo být platné ještě nedávno, ale která přesto leží v oblasti a možnostech pravého, pravoslavného křesťanství. Spatření a vidění takovéto cesty závisí na dovednosti a umění hledět vzhůru, ne dolů.

Přímo před námi je příklad člověka, který neustále přebýval v takovémto rozpoložení, v takovémto bytí. Je to náš arcibiskup Jan (Maximovič). Je zcela zřejmé, že on neustále přebýval v jiném světě. Vzpomínám si, jak sám říkal ve svém kázání o duchovním životě: My nemáme nic podobného tomu, co je tak charakteristické pro pozdní svaté latinské církve (po rozkolu), kteří jakoby neustále přebývali v oblacích, ve sféře blaženosti a světla, na růžových oblacích. To je prelest¹ – duchovní sebeklam. Všechna naše svatost je založena na tom, aby naše nohy stály pevně na zemi a tímto způsobem neustále při zemi, abychom neustále náš rozum směřovali vzhůru. Vladyka (arcibiskup) Jan byl sám takový. Například, když náhodou přišel do našeho obchodu², vždy řekl něco nového a inspirujícího, vždy měl u sebe nevelkou aktovku, kterou otevřel a například řekl: Podívejte se na tento portrét svatého Albana³ a tady na jeho život. Někde ho našel. On sbíral podobné věci, např. životy rumunských svatých a podobně, tedy cokoli, co nemělo nic společného s obyčejným pracovním životem anebo s administrací eparchie. Někteří ho považovali za špatného administrátora. Já o tom nic nevím. A pochybuji o tom, protože vím, že když mu někdo napsal dopis, tak od něj velmi rychle dostal odpověď, a dokonce v jazyce, v němž byl dopis napsán. Vladyka Jan se tudíž k podobným věcem odnášel velmi pozorně a starostlivě. Ale s největší pozorností a s největší starostlivostí se věnoval tomu, aby byl v jiném světě, aby jím byl neustále prodchnutý a ožívovaný. Protikladem a zcela opačnou cestou se pak jeví přeměna Církve na svým způsobem jakýsi podnik, kdy hlavním přáním je se starat jen o administrativní a ekonomickou stránku věci, anebo ještě hůře, starat se o to, aby život Církve byl budován a probíhal ne dle zákonů ducha a pravdy, ale dle zákonů tohoto světa. Jestliže se něco podobného praktikuje delší dobu, ztrácí se jiskra, ztrácí se vyšší strana skutečnosti. Arcibiskup Jan nám vždy dával příklad toho, jak neustále hledět na onu vyšší stranu skutečnosti, hledět vzhůru, neustále směřovat svůj rozum k věcem vyššího řádu. A čím více se vám daří povznášet se k tomuto vyššímu řádu, tím více jste přesvědčeni, že jiné cesty a jiných možností není. Jestliže vy, jako pravoslavný křesťan, budete přebývat v takovémto rozpoložení, tak vás lidé budou považovat za nenormálního, budou o vás říkat, že jste podivín a tak podobně. Ale budete mít svůj vlastní život, který vede k dostižení nebe.

Jinou možností a volbou je být pochován v tomto smutném a sklíčeném světě, který je zcela zaplněným mechanismy, jež jsou jen pomůckami a nástroji ke komfortu a k různým názorům. Je až s podivem, jak se takovéto názory o tom, co je dobré, co je zlé, co je třeba dělat, a co ne, ani nedotýkají skutečnosti a ani se k ní nepřibližují. Tak například v poslední době se rozšířil názor (a toto je velmi charakteristické pro ty, kteří jsou z těch věřících v Církvi, kteří přestali přemýšlet o tom vyšším), že když jdete do chrámu, je zapotřebí, abys byl pořádně a teple oblečen, protože je

jakoby nemožné sledovat bohoslužbu a připravovat se k přijímání, jestliže tě znepokojují vlastní zmrzlé nohy. To je velká chyba, říkají vám (tito lidé). Když zmrznou nohy, nebudete mít ani duchovní život ani blahodat'. To je tedy takový názor. Ale je absolutně lživý. Svatí Otcové žili v různých dobách, a nacházeli se v těch nejrůznorodějších podmínkách, a třebaže není třeba se záměrně mučit zmrzlými nohama, může se stát, že takovéto podmínky mohou být člověku i k užitku. Mohou vám pomoci, abyste měli daleko střízlivější vztah k duchovnímu životu, abyste byli vděční a děkovali Bohu za pozemská blaha, o která můžeme kdykoli přijít, a nepovažovat za samozřejmý všudypřítomný komfort, pohodlí a vše ostatní. V naší době, jestliže chce někdo něco učinit v Církvi, avšak nemá ono neustálé, neustávající soustředění a směřování k nebeskému, pak ztratí jiskru horlivosti, zaujetí a zájem o věci duchovní, stane se světským (člověkem). Světským, to znamená mrtvým, duchovně mrtvým.

Pramen:

Kapitoly s názvem „Každodenní duchovní pokrm“ a „Udržení horlivosti“ z knihy jeromonacha Serafíma (Roseho): „Člověk proti Bohu“ (kap. „Cesta ke spáse v současném světě,,)

Zdroj:

https://azbyka.ru/otechnik/Serafim_Rouz/chelovek-protiv-boga/

Vysvětlivky:

¹ **Prelest – duchovní sebeklam.** Lež, obelstění, sebeklam, podle církevně slovanského slova Прелесть, v němž základem je slovo „lest“, tedy lež. Významově pak toto slovo označuje sebeklam, sebeobelstění, lhaní sobě sama. Člověk si v tomto duchovním stavu myslí, že se nachází na správné cestě, ale ve skutečnosti jde po cestě nesprávné, duši zhoubné.

² **Orthodox books and icons** - Obchod s názvem „Pravoslavné knihy a ikony“, který se posléze stal centrem pro anglicky mluvící pravoslavné Američany.

³ **Svatý Alban.** První svatý mučedník z Britských ostrovů (kolem let 209–305 po Kr.), jeden ze tří světců spolu se svatými Aronem a Juliem, jejichž úcta se zachovala od doby římské.

PRAVOSLAVNÝ CHRÁM SVATÉHO VÁCLAVA

Gorazdova 8, Brno 602 00

FARNÍ ÚŘAD:

Úvoz 62, 602 00 Brno

Tel./fax: +420 54221 4030

www.pravoslavbrno.cz

e-mail: pravoslavbrno@volny.cz

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY:

Sobota: Sv. Liturgie (7.30 hod.), Večerní (letní čas: 19 hod., zimní čas: 18 hod.)

Neděle: Jitřní (7 hod.), Sv. Liturgie (9 hod.), Večerní (viz sobotu)

Svátky: Večerní (v předvečer svátku), Jitřní, Sv. Liturgie a Večerní (časy dle neděle)

Další bohoslužby se konají podle vyhlášení duchovního správce a jsou uvedeny na rozpisu v chrámu a na webových stránkách brněnské farnosti

SPOJENÍ MHD:

tramvají č. 4, směr Masarykova čtvrť, zastávka Úvoz, trolejbusy č. 26, 38 a 39.